

"Colom ha de garantir el canvi"

Joan Puigcercós és la clau de volta de l'aliança renovadora que, amb Josep Lluís Carod-Rovira al capdavant, ha sacsejat aquestes darreres setmanes la vida interna d'ERC. Reclama per al seu partit una nova direcció col·legiada que no deixi fora ningú.

Josep Lluís Carod-Rovira potser no s'hauria atrevit a llançar-se a l'arena com ho ha fet, si no hagués tingut el suport de Joan Puigcercós. Aquest jove ripollenc, independentista de primera hora, format a l'ombra d'Àngel Colom, va dirigir les JERC durant molts anys i conserva un gran ascendent sobre el sector més jove del partit i els militants procedents de l'independentisme combatiu. És promotor, amb Carod-Rovira, del moviment de renovació iniciat amb la carta dels 229, i ara dóna suport a la candidatura del portaveu del grup parlamentari d'ERC a secretari general.

—*Es possible una solució no traumàtica de la crisi d'ERC?*

—És possible i necessària. Hem de reinventar les regles de joc del funcionament del partit, actualitzar els estatuts i aparcar el debat sobre les persones. Seria un error que el moviment de renovació que un seguit de gent intentem de tirar endavant s'acabés amb un canvi de cadires. Seria un error, canviar les figures i no canviar el paisatge.

—*Pot concretar més?*

—Els nous estatuts han d'evitar el presidencialisme i afavorir que hi hagi una direcció política real, que en aquests moments és bastant difusa. En els òrgans de direcció no hi ha hagut debat polític i n'hi ha d'haver, i s'ha d'aconseguir que la direcció delegui responsabilitats. La secretaria d'organització, o la de finances, o la d'afers municipals, no han de ser d'elecció digital del secretari general, sinó que han de ser triades des de baix. El representant dels alcaldes i regidors, per exemple, ha de ser escollit pels alcaldes i regidors, i no per la direcció del partit.

La segona gran reforma és de donar al secretari general més paper polític i menys paper organitzatiu. El secretari general s'ha de dedicar a pensar, a marcar l'agenda política del partit i a impulsar el debat.

—*Quina dimensió ha de tenir la direcció col·legiada que propugnen?*

—És massa d'hora per a dir-ho. Però em penso que la col·legiada hauria de tenir un paper polític, no de control del funcionament intern. Debatre el dia a dia. Per exemple: marcar la posició d'ERC sobre el paquet fiscal del PP, les privatitzacions o les decisions del Consell Executiu de la Generalitat. Una direcció col·legiada té més capacitat d'anàlisi que no pas una d'unipersonal, la porti qui la porti. Dotze ulls hi veuen més que dos.

—*Què n'espera, d'Àngel Colom?*

—Vejam. L'Àngel Colom és la persona que ha galvanitzat un partit que es trobava en una situació molt difícil. S'ha complert una etapa d'acumulació de forces, de reagrupament de tota la gent nacionalista, independentista i progressista. Jo tinc la percepció que ara comencem una segona etapa diferent: hem de deixar de ser un moviment polític per esdevenir un partit polític. Això vol dir més corresponsabilització en les decisions i una estructura més permanent i estable. Fins ara hem fet un efecte de provisionalitat, tant en els plantejaments com en les campanyes; semblava que allò que no es podia aconseguir en quinze dies no valia la pena d'insistir-hi. Un partit polític actua a terme mitjà i a llarg, fent una política d'inversió. Tothom sap que ERC és independentista, i ara ha de

saber que som més coses.

—*La pregunta era què n'espera, d'Àngel Colom.*

—Que faci el paper que li pertoca en aquesta segona etapa. Ell ha de ser un dels grans constructors d'aquesta Esquerra, i esperem d'ell la capacitat de dialogar i d'aconseguir que en el congrés de novembre hi hagi una candidatura única. Ell ha de garantir el canvi, i en realitat ja ho ha començat a fer anunciant que

"Els nous estatuts han d'evitar el presidencialisme. La segona gran reforma és de donar al secretari general més paper polític i menys paper organitzatiu, s'ha de dedicar a pensar, a marcar l'agenda política del partit i a impulsar el debat dintre seu."

no es tornaria a presentar. Té un capital polític que hem de saber explotar, en benefici seu i de tots. Seria un error prescindir de Colom com en el seu moment hom va prescindir d'Heribert Barrera.

—*Ha de formar part de la direcció col·legiada que propugnen?*

—Evidentment.

—*Vostès fan una distinció entre Àngel Colom i el seu entorn més directe, que forma l'aparell central del partit. Per què?*

—Nosaltres reconeixem la feina feta fins ara per Àngel Colom i les coses positives. Per tant, algú es podria demanar per què hem arribat a la situació actual, si tot és positiu. Doncs perquè en la seva gestió hi ha clars-obscurs. Hem tingut la sensació que, a l'Àngel Colom, li faltava equip, que totes les decisions requeien sobre seu, i que això no podia ser. La incapacitat de determinada gent de prendre decisions ha acabat creant una situació insostenible. Per això diferenciem entre ell i les altres persones que segurament no eren les idònies per a ocupar les responsabilitats que han ocupat. Si s'hagués produït una remodelació profunda de determinades àrees del partit, potser no hauríem arribat aquí. Com que després de la carta dels 229 no hi ha hagut cap canvi hem hagut de fer un pas endavant.

—*Últimament és moda criticar l'aparell dels partits.*

—Vejam, jo també sóc aparell, i no me n'he amagat mai. Sóc president regional de Girona i, per tant, formo part de l'engranatge territorial del partit. L'aparell és necessari, el mal és quan ofega la gestió política, la capacitat d'anàlisi crítica, o quan obliga a fer determinades coses perquè interessin per a les finances del

partit. Em penso, per exemple, que seria un error obligar uns regidors a pactar en un ajuntament perquè això implica uns beneficis econòmics per al partit. Els pactes han de partir d'una decisió política, no econòmica.

—*Fa l'efecte que el seu sector té més ganes d'integrar Àngel Colom que no Pilar Rahola. Per què?*

—És que són dos casos diferents. La Pilar Rahola és important, i el que diu s'ha d'escoltar, ho dic sincerament. El que passa és que l'origen polític de l'Àngel Colom és el meu origen polític. Jo m'he format dins la Crida a la Solidaritat, i això vol dir formar-se sota l'Àngel Colom. I només he estat a la Crida i a ERC, enllò més. Per tant, és normal que tinguem una sèrie de coincidències polítiques i de manera d'entendre el món. Això és extensible a tot l'independentisme, a tota la gent que prové del nacionalisme d'esquerres. Hi ha una gent que compartim una cultura política. Jo puc dir que la comparteixo amb Carod-Rovira, amb Josep Hugué (*impulsor d'una tercera via en la crisi*), amb Jordi Portabella (*igual que Hugué*), amb Xavier Bosch (*del sector més afí a Colom*) i molts més. Com que ERC no n'ha de tenir prou amb això, i ha d'incorporar nous sectors, vol dir que incorporarem al partit persones amb una cultura política diferent. Benvingudes siguin, evidentment; però és normal que amb aquestes persones hi hagi més diferències de matís.

—*L'actuació de Rahola a Madrid seria un exemple d'aquesta diferència de cultura política?*

—Si mires la lletra dels discursos de la Pilar Rahola a Madrid, hi estariem d'acord pràcticament en tot. Les diferències són de petits matisos; el que passa és que en el món dels impactes mediàtics aquests petits ma-

Joan Puigercós se sent més proper a Colom que a Rahola:

"L'origen polític d'Àngel Colom és el meu origen polític. Jo m'he format dins la Crida a la Solidaritat, i això és formar-se sota l'Àngel Colom. Per tant, és normal que tinguem una sèrie de coincidències polítiques i de manera d'entendre el món." (Foto: Ricard Cugat)

"Al País Valencià, les Illes i Catalunya Nord hi ha persones que creuen que allà hi ha d'haver un partit nacional. Nosaltres agafem aquest compromís.

tisos es poden arribar a convertir en grans abismes.

—*Pilar Rahola ha de formar part de la direcció col·legiada?*

—Sí, evidentment. És diputada a Madrid i tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, la capital de Catalunya. Qualsevol secretari general que entri ha de veure clar que Colom i Rahola han de ser dins l'òrgan de direcció màxim.

—*Està d'acord amb el secretari general de les JERC, Camil Ros, quan diu que l'independentisme no és una ideologia?*

—Totalment. Ni el nacionalisme ni l'independentisme no són una ideologia. Són una adscripció, una identificació amb un territori, una cultura, una llengua. El que defineix una ideologia és la posició sobre uns temes concrets. Hi ha una ratlla que separa la dreta i l'esquerra, i aquí ens hem de situar tots. Això pertany al món de la racionalitat; en canvi el nacionalisme pertany a un altre món, el de l'adscripció sentimental. El problema ve quan algú utilitza el nacionalisme per treure'n rendibilitat electoral, i això és el que fa en Puig, que és l'ambigüitat ideològica total.

—*No es podria dir igual d'ERC?*

—No, ERC està molt ben situada. Hi conviuen tres grans famílies ideològiques: liberals progressistes, socialdemòcrates i esquerra alternativa. Aquest és un paquet molt compaginable en un programa. A ERC, l'avortament hi és claríssim; la defensa de l'estat del benestar també. A Convergència, no. A Convergència hi ha contradicció entre avortistes i antiavortistes, entre defensors de la intervenció estatal i neoliberals...

—*I Puigercós, com es defineix ideològicament?*

—Socialdemòcrata. Això vol dir demòcrata primer de tot, perquè no hi ha cap sistema possible fora de l'estrictament democràtic; i social perquè entenc que

la societat s'ha de millorar a través d'una redistribució dels recursos. ERC va ser el primer partit socialdemòcrata d'Europa, ja als anys 30. I governant.

—*El sector oficialista insinua que amb vostès ERC pot caure en posicions extremistes. Què hi té a dir?*

—Amb tot el respecte per a tothom, aquest discurs em recorda el que feia l'entorn de Joan Hortalà després del congrés de Lleida, i després es va veure que amb la nova direcció ERC era un partit radicalment democràtic i que optava per la fi de la violència. Per tant, això no em fa perdre ni un minut de son. El que sí que em fa perdre el son és el desconeixement de la història del nostre país: jo tinc a casa dues fotos, l'una de Macià i l'altra de Companys, i aquest aixecant el puny. El puny alçat és una expressió de les esquerres, i també de les esquerres democràtiques.

—*S'ha de replantejar la implantació d'ERC al País Valencià i les Illes?*

—ERC ha tingut la virtut de ressituar dos conceptes desterrats pel franquisme i la classe política que va fer la transició i de posar-los damunt la taula despenalitzant-los. El primer, el dret d'autodeterminació. El segon, la unitat nacional dels Països Catalans. Hem fet un partit nacional, l'únic partit nacional que hi ha. Em penso que seria un error i un pas enrere renunciar a la presència d'ERC en aquests territoris. Allà hi ha homes i dones que creuen fermament que hi ha d'haver un partit nacional, i nosaltres agafem aquest compromís. Ara bé, és evident que les dinàmiques nacionals al País Valencià, a les Illes i a Catalunya Nord són més lentes i complicades i que requereixen polítiques adequades. Per tant, podem parlar amb les altres forces, tenir-hi tractes i anar plegats en una candidatura.

Eduard Voltas